

Op de eerste rang bij theaterstuk Tour de France

De 98e Tour de France houdt vanaf 2 juli weer miljoenen liefhebbers in zijn greep. Na vele droge jaren hunkeren 'we' naar een Nederlandse etappewinst. Het is nog beter als Robert Gesink derde wordt in het eindklassement.

De drie Limburgse klimmers Laurens ten Dam (Maastricht), Rob Ruijgh (Sibbe) en Midden-Limburger Wout Poels mogen van hun ploegleider misschien een keer voor hun eigen kans rijden.

Volgens topjournalist Mart Smeets kijken we echter drie weken lang naar theater in plaats van de Ronde van Frankrijk. Dit wegens de zweem van dopinggebruik die er rond dit belangrijke sportevenement hangt.

Zodra een sporter na een zware inspanning een bovenmenselijke prestatie neergezet heeft, ontstaat bij veel fans (onder wie ik) het gevoel van bedrog. Dit met inachtneming dat er ook topsporters zijn, die zich niet aan doping te buiten gaan. Onderzoeken onder het (onnozele) grote Nederlandse publiek tonen aan dat bijna alle respondenten menen dat Nederlandse wielrenners geen doping gebruiken.

Komedie

Terug naar de fietsende theatervoorstelling. Deze heeft zowel iets komisch als tragisch.

Ik vond de manier waarop de later betrapte Landis zijn kwijtgespeelde gele trui opnieuw in zijn bezit kreeg, komisch. Het leek wel of hij een hulpmotor op zijn fiets had gemonteerd.

Komisch waren de uitzonderlijke resultaten van kopman Michael Rasmussen en zijn gehele Raboploeg. Geweldig hoe niet-tijdrijders als Rasmussen en Boogerd zich opeens verbeterd hadden. Niemand anders dan de piepjonge Thomas Decker kon zo hard en kilometers achter elkaar bergop sleuren aan de kop van het peloton. Komisch waren ook de krokodillentranen van de foute Landis, Zabel en Kohl.

Tragedie

De dopingaffaires zijn echter tragisch voor het aanzien van de wielersport. Tragisch ook voor allen, die in welke functie of hoedanigheid in de betrapte renners hebben geloofd.

Vaak zijn de gezondheidsklachten van fraudeurs pas op lange termijn te overzien.

Desondanks is de wielersport bij het grote publiek in veel landen populairder dan ooit. Als fan van de 'Tour' daalde mijn belangstelling voor wielrennen tijdelijk na de affaire-Landis.

Spoedig heb ik de draad weer opgepakt. Heeft dit te maken met de spanning, de sensatie, de heroïek, de records en de onvoorspelbaarheid, die sport in het algemeen als kijkevenement interessant maakt. Wielersport biedt extra's zoals de laagdrempeligheid voor toeschouwers. Je kunt de renners bijna aanraken, ruiken en delen in hun inspanningen en emoties. Daarom laat ik mij voor de gek houden in het theater op twee wielen.

Als er vaderlandse successen zijn, stijgt de Tourkoorts in Nederland. Waar een klein land

groot in kan zijn.

Wel of niet legaliseren

Ondertussen houden mij veel vragen bezig over dopinggebruik in de sport zoals: waarom worden overtredingen bij wielrennen, atletiek en krachtsporten breed in de pers uitgemeten, terwijl er zelden ruchtbaarheid wordt gegeven aan 'misstappen' bij tennis, voetbal of hockey? Moeten we dopinggebruik legaliseren? Neen, want dan zou de sporter met de beste apotheek in het voordeel zijn. Bovendien is het hek van de dam. Daarnaast zijn er de slechte gevolgen voor de gezondheid van de gebruikers.

Anderzijds heb ik een dubbel gevoel bij het verbieden van stimulerende middelen, want we willen toch allemaal dat er steeds beter wordt gepresteerd?

Tekst: Jos Schols

4 juli 2011